

# **De Zwarte Vogel**

**Atse en Aphrodite doen Hocus-Pocus**

**Deel 7 over Aziz Dijkstra, de Puzzelman**

Eerste druk © 2018 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-021-749-53

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam  
**[www.bravenewbooks.nl](http://www.bravenewbooks.nl)**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

# **De Zwarte Vogel**

**Atse en Aphrodite doen Hocus-Pocus**

**Marc Pierar**

*“Nobody fucks with the ADDA’s! Yeah!”*

## Prelude

Amsterdam, woensdag 18 april 2063, 08.03 uur, Dijkstra's woontoren op de westelijke IJ-oever achter het Centraal Station, de keuken op de 1ste verdieping. Op een wandscherm is een nieuwsitem te zien over het besluit van Amsterdam Vrije Stad vorige maand om dit jaar niet mee te doen aan de verkiezing voor de post van burgemeester, een besluit dat voor een enorm rumoer heeft gezorgd in politieke kringen en niet alleen in Amsterdam. Er zijn interviews te zien met diverse lokale politici die hun mening geven over dit opmerkelijke besluit. Sommigen denken dat het een afleidingsmanoeuvre is, dat de partij op het laatste moment alsnog met een kandidaat zal komen, anderen zien het als een mogelijkheid om eindelijk eens een ander sociaal beleid te voeren, maar de meesten begrijpen niets van het besluit. Een partij die zomaar afstand doet van de macht? Dat is ongehoord! Temeer omdat Amsterdam Vrije Stad vrijwel zeker de verkiezing voor burgemeester zou winnen. Weer. In de keuken hangt nu al een geur van kruiden en sudderend vlees en kip want aan het grote aanrecht staat een struise zwarte vrouw van begin veertig een Feijão Tropeiro voor te bereiden, een traditionele Braziliaanse bonenschotel. Aan de middelste van vijf diner-tables zitten een blanke man en een mokkaleurige vrouw te ontbijten. Beide zijn begin vijftig. Hij heeft lange blonde krullende haren en een lichte baard en zij lange bruine krullende haren. In hun haren zijn grijze banen te zien. Ook zijn lichte baard en zijn bakkebaarden zijn grijs. Aan zijn uniform te zien is hij hoofdcommissaris van de Amsterdamse politie. Zij is gekleed in een modieuze lichtblauwe jurk met daaroverheen een bijpassend donkerblauw jasje. Om haar hals een ketting van ivoren kralen. Aan haar voeten elegante donkerblauwe schoenen met lage hakken. Aan de diner-table naast hen zit een bejaard zwart echtpaar ook te ontbijten. Afgaande op de gelaatstrekken van de oude vrouw is de vrouw aan het aanrecht haar dochter. De keukendeur gaat open en een lichtbruine jongen en meisje, een tweeling, twee mooie kinderen, veertien jaar oud, komen binnen. Aan hun gelaatstrekken is duidelijk te zien dat dit kinderen zijn van de man in uniform en de mokkaleurige vrouw. Ook de kinderen hebben lang haar, donkerblond haar vol krullen. Ze zijn hetzelfde gekleed: een spijkerbroek, een knalgeel T-shirt met lange mouwen en witte sportschoenen met rode strepen. Ze dragen allebei een hippe smart-Glass en smartGlove met verschillende felle kleuren. De tweeling loopt naar de middelste diner-table.

Atse en Aphrodite geven Aziz en Evangelina een dikke knuffel en een kus en zeggen: “Goedemorgen, pap, mam”. Dan gaan ze naar de diner-table

daarnaast waar Ndaye en Nana zitten, geven ook die een dikke knuffel en een kus en zeggen: “Goedemorgen, Ndaye, Nana.” Daarna gaan ze naar de vrouw die bij het aanrecht staat, Doshe, één van de dochters van Ndaye en Nana, geven ook haar een dikke knuffel en kus en wensen ook haar een goedemorgen. Atse kan niet nalaten snel even een deksel op te lichten en de geur van de sudderende kip op te snuiven. Lachend zegt Doshe tegen hem dat te laten. Dan gaan de twee kinderen aan de diner-table zitten waar Aziz en Evangelina zitten, Atse naast Evangelina, Aphrodite naast Aziz, en beginnen te ontbijten.

“Weten jullie al wat jullie willen gaan doen met jullie verjaardag?”, vraagt Evangelina aan Atse en Aphrodite.

Atse zegt: “We willen een feestje organiseren op de 2de, in de oefenruimte.”

“En hoeveel vrienden en vriendinnen willen jullie uitnodigen?”, wil Evangelina weten.

“Bij elkaar een stuk of twintig.”

“En muziek?”

Aphrodite zegt: “Een vriend van Julian wil wel voor de muziek komen zorgen. Is dat goed?”

Evangelina glimlacht: “Natuurlijk, lieverd, maar wel tot uiterlijk 01.00 uur. Wij en ook de burens op de 3de willen op tijd naar bed kunnen.”

“En als we daarna de muziek zachtjes draaien?”

Evangelina glimlacht opnieuw: “Zolang anderen er geen last van hebben, is het wat mij betreft goed ... En hapjes? En drank? Vraag dat anders maar aan Doshe, die kan dat allemaal voor jullie regelen.”

“En als het laat wordt, mogen onze vrienden en vriendinnen dan hier overnachten? In de oefenruimte?”, wil Atse weten.

Evangelina knijpt Atse glimlachend in zijn onderarm: “Als hun ouders het ook goed vinden. En als er maar niets gebeurt waar jullie later spijt van gaan krijgen. Of wij. Of de ouders van jullie vrienden en vriendinnen.”

Atse knikt en kijkt dan vragend naar Aziz. Die begint te lachen en zegt: “Wat? Wil je weten of ik het er mee eens ben? ... Je moeder en ik zijn ook jong geweest, gozer. Als zij het goed vindt, is het wat mij betreft ook goed. Ga lekker uit je dak en maak er een leuk feestje van. Mijn zegen heb je. Maar zoals je moeder al zei: doe niets waar je later spijt van krijgt, oké? ... Trouwens, als het wel uit de hand loopt, dan hoeven we de politie er niet bij te halen want die woont hier ook. Snappie?”

Atse en Aphrodite kijken elkaar even aan, glimlachend. Toffe ouders, die twee ouwelui van ons.

Aphrodite keert zich naar Aziz: “Pap? Atske en ik moeten op school binnenkort een presentatie geven. We willen het over de Amsterdamse politie doen,

over de 'Amsterdam Approach'. Wil jij ons helpen? En jij ook, mam?” Dat laatste zegt ze tegen Evangelina.

De zoemer van de intercom bij de voordeur beneden gaat.

Aziz knikt: “Ja, da's goed. Gaan we met z'n vieren één dezer dagen eens aan tafel zitten en er over praten, oké?” Atse en Aphrodite knikken.

Doshe is ondertussen naar het intercomscherm gelopen, praat even met iemand en zegt dan: “Ze zit in de keuken.”

Doshe keert zich naar Aphrodite: “Julian is er.”

Aphrodite draait haar hoofd naar Aziz: “Pap? Wil je eens aardig doen tegen Julian? Je werkt op zijn zenuwen.”

Aziz kijkt haar quasi-verbaasd aan: “Ikke? Ik ben toch altijd aardig tegen Julian?”

Aphrodite stompt lacherig Aziz in diens zij: “Nee, pap, niet waar, je zit altijd de draak te steken met hem.”

Aziz grinnikt: “Jongens die met mijn dochter aan de haal willen gaan? De dochter van de Puzzelman? Die moeten van goede huize komen, Affie.” Hij kijkt naar Atse en zegt: “En dat geldt ook voor de meiden die met mijn zoon aan de haal willen gaan.” Atse kan er wel om lachen, Evangelina zit te glimlachen.

Een minuut later gaat de keukendeur open en Julian komt binnen. Julian is Julian Tosh, vorige maand vijftien geworden, zoon van een Jamaicaanse vader en een Nederlandse moeder, een lichtbruine huidskleur, dreadlocks, een ranke en knappe jongen. Hij ruikt de geur van het eten dat Doshe klaar staat te maken en snuift de geur op met zijn ogen dicht.

“Wat ruikt *dat* lekker, zeg”, zegt hij tegen Doshe die een glimlach van oor tot oor krijgt.

Hij komt op Aziz en de anderen afgelopen.

“Goedemorgen, meneer Dijkstra, mevrouw Di Angeli”, zegt Julian ietwat verlegen tegen Aziz en Evangelina. Die knikken vriendelijk met hun hoofd.

*Julian was een beetje beducht voor de vader van Aphrodite, de hoofdcommissaris van de Amsterdamse politie, die beroemde Puzzelman. Van alle meisjes in Amsterdam viel hij nu juist voor de dochter, de beeldschone dochter, van de Puzzelman. En zij voor hem. Maar haar vader? Hij kon maar geen hoogte van die man krijgen, waarschijnlijk ook omdat haar vader altijd grappen maakte tegen hem. Over hem. Aphrodite had hem al verschillende keren verteld zich daar niks van aan te trekken, zo was haar vader nu eenmaal, dreef met alles en iedereen de spot, maar hij vond het moeilijk. Want ja, die Puzzelman? Dat was nou niet bepaald een gewone vader. Toch?*

*Niet dat Aphrodite een gewone dochter was, of Atse een gewone zoon. Aphro-*

dite en vooral Atse zaten in de klas vaak naar buiten te staren, waren dan ergens anders met hun gedachten. Niet dat hun resultaten daar onder leden want die waren bovengemiddeld. Maar, zo had Atse hem eens verteld, ze verveelden zich zo op school, vonden school zo saai, omdat Aphrodite en hij veel lesmateriaal al kenden door de gesprekken met hun ouders. En die konden dingen veel beter vertellen en uitleggen dan die sukkels voor de klas, hun docenten. Toch waren ze wel enigszins berucht op school. Met die twee moest je echt geen ruzie krijgen, waren voor niets of niemand bang, want met die Capoeira van hen durfden ze het tegen iedereen op te nemen, ook tegen jongens en meisjes uit de hogere klassen. En wonnen dan ook nog, eigenlijk moeiteloos zelfs. Niet dat ze ruziemakers of ruziezoekers waren, verre van zelfs want ze waren eigenlijk heel vriendelijk tegen iedereen, maar met die twee, de ADDA's zoals ze op school genoemd werden, een combinatie van de eerste letters van hun voornaam en achternamen, daar moest je echt geen mee ruzie krijgen. En wat je vooral niet in hun bijzijn moest doen was commentaar hebben op hun vader of moeder, zelfs niet wanneer je een docent was, want dan kon je de wind van voren krijgen.

Het meest ongewone aan Aphrodite, en ook aan Atse, waren die gebaren met haar handen wanneer ze met moeilijke opdrachten bezig was, daar kon Julian uren naar kijken, zo betoverend vond hij het, was eigenlijk de voor naamste reden waarom hij zo stapelverliefd was geworden op haar. Hocus-pocus noemde Aphrodite het, dat hadden zij en Atse van hun vader, die kon dat ook, wel veel en veel beter, die loste zo allerlei zaken op, misdaadpuzzels. Die hocus-pocus was een keer ter sprake gekomen in een gesprek dat hij had gehad met haar moeder en die had glimlachend gezegd dat die hocus-pocus één van de redenen was waarom ze verliefd was geworden op Aphrodites vader. En dat hij, Julian dus, nu hetzelfde had met Aphrodite.

Tja, Aphrodites moeder. Julian vond het een verschrikkelijk mooie vrouw, het was wel duidelijk van wie Aphrodite haar schoonheid had, niet dat haar vader lelijk was, integendeel, en Aphrodite had diezelfde dromerige blik die haar moeder soms had. Atse trouwens ook. En haar moeder leek hem ook verschrikkelijk slim want ze was gepromoveerd, zoiets had Atse hem een keer verteld. En ze had de afgelopen jaren de Amsterdamse politie gereorganiseerd tot de geoliede machine die iedereen zei dat het was. Nou ja, de Amsterdamse politie was al zo'n tien jaar nummer 1 op de internationale politie-index en liep elk jaar verder uit op de rest. Iedereen keek dan wel naar Aphrodites vader maar haar moeder was vrijwel zeker even belangrijk in het nagenoeg uitroeien van de georganiseerde misdaad in Amsterdam.

Maar wat Julian vooral zo frappeerde aan de ouders van Aphrodite en Atse was hun ... tja ... gewoonheid? Alsof al die faam hen helemaal niet boeide,



*het zelfs niet leken te beseffen. Voordat hij er regelmatig over de vloer kwam keek hij nogal tegen ze op maar toen hij hen beter leerde kennen, bleken het eigenlijk twee hele aardige en ook gewone mensen te zijn. En vaak ook zo grappig. Behalve dan die grappen van Aphrodites vader over hem, daar kon hij maar niet aan wennen.*

Aziz, een grijns op zijn gezicht, kijkt eerst even naar Evangelina en Atse, die beginnen te grinniken, weten zo ongeveer wat Aziz gaat doen, kijkt dan naar Aphrodite, die kijkt hem aan met een blik van niet-doen-pap, en kijkt dan naar Julian: “Zo, gozer, wat ga je vandaag uitgesproken met mijn dochter?” Evangelina, Atse en Aphrodite schieten in de lach. Nana, Ndaye en Doshe glimlachen. Julian daarentegen verschiet van kleur.

“Wablief?”, zegt Julian verbaasd.

“Pap!”, zegt Aphrodite lacherig, “Je moet Julian niet zo pesten.”

Aziz grinnikt: “Pak een stoel en ga zitten, Julian.”

“Wil je misschien iets drinken?”, vraagt Doshe aan Julian, “Koffie? Thee? Iets anders?” Julian schudt zijn hoofd, pakt een stoel, zet die neer bij de middelste diner-table en gaat zitten.

Ze kletsen wat over koetjes en kalfjes. Ontbijtpraat.

Een paar minuten later gaat opnieuw de zoemer van de intercom bij de voordeur beneden. Doshe loopt naar het intercomscherm, praat met iemand en zegt dan tegen Aziz: “Rechercheur Saito staat beneden, hoofdcommissaris.”

Aziz zegt: “Tijd om te gaan, jongens. We rijden jullie eerst wel even naar school, oké?” De tweeling en Julian knikken.

Ze nemen allemaal afscheid van Doshe, Ndaye en Nana en lopen de keuken uit naar de voordeur van het appartement. Julian is als eerste bij de voordeur en doet die open. Ze lopen de trap af. Uit de lift op de begane grond stappen een jonge man en een jonge vrouw. Aziz herkent hen: twee studenten die op de 6de wonen, twee van de bewoners op de etages boven de 2de uitgezonderd het gastenverblijf op de 7de en het appartement van Ndaye en Nana op de 3de. De twee jonge mensen knikken vriendelijk naar Aziz en de anderen, die knikken vriendelijk terug. Julian is weer als eerste bij de voordeur van de woontoren en doet hem open. Iedereen loopt naar buiten.

Hoewel het nog redelijk vroeg is, loopt er toch al een groot aantal wandelaars op de kade. Een licht briesje doet de bladeren van de bomen op de kade ruisen. Op het IJ varen een aantal vrachtboten en wat zeilboten. Ook de IJ-pontjes zijn al druk heen en weer aan het varen. Op een meerpaal voor de woontoren zit een meeuw uitdrukingsloos om zich heen te kijken. Een loslopende hond ziet het gezelschap en komt op hen afgerend, snuffelt even aan Aphrodite en rent dan weer weg.

Op de hoek staat Yoko te wachten naast een redelijk grote auto. Ze glimlacht wanneer ze de familie Dijkstra – Di Angeli en Julian ziet. Yoko is in '57 bij het aantreden van Aziz als hoofdcommissaris op diens verzoek zijn persoonlijke adjudant geworden, is min of meer zijn schaduw want waar hoofdcommissaris Dijkstra is, is ook rechercheur Saito.

“Goedemorgen, hoofdcommissaris, mevrouw Di Angeli. En jullie ook, jongens”, zegt Yoko.

“Goedemorgen, Yoko”, zegt Aziz en stapt rechtsvoor voor in. Ook de anderen begroeten Yoko en stappen in.

Yoko stapt links in en vraagt aan Aziz: “Eerst naar het Robert Dijkgraaf Lyceum?” Die knikt.

Yoko geeft de bestemming op: eerst het lyceum en dan het hoofdbureau van politie.

Onderweg raadplegen Aziz en Evangelina hun berichtenbox maar er staat niets noemenswaardig tussen, niets wat onmiddellijke actie vereist.

Op deze aangename woensdagmorgen heeft Amsterdam nog geen weet van de gebeurtenissen die de komende twee dagen gaan plaatsvinden, afschuwelijke gebeurtenissen, zo afschuwelijk zelfs dat menig inwoner zich bevreesd zal afvragen of dit het einde is van Amsterdam zoals hij of zij het kent. Niet in het minst omdat de Puzzelman niet in staat zal zijn om de rampspoed af te wenden die Amsterdam zal treffen. Deze keer moet deze stad het zonder hem doen.

Toch zal Amsterdam niet weerloos zijn tegen haar vijand want deze stad blijkt niet alleen opmerkelijke vrienden te hebben maar ook twee opmerkelijke inwoners: de twee kinderen van de Puzzelman. Na afloop zullen ook zij een bijnaam hebben gekregen: de Puzzelkinderen.

Maar dit alles is pas na afloop bekend, na een orgie van geweld en bloedvergieten zoals deze stad in jaren niet heeft gezien, nog nooit eigenlijk. En zoals zo vaak zijn de eerste tekenen van het naderend onheil klein en onbeduidend: een paar toeristen en de verkoop van aandelen. Niets ontgaat echter het waakzaam oog van de Puzzelman, ook niet deze eerste tekenen. Doch deze keer ziet de Puzzelman iets over het hoofd, iets dat dramatische gevolgen gaat hebben voor de stad maar vooral voor hem ...

## **Aramea heeft iets vreemds ontdekt**

Amsterdam, woensdag 18 april 2063, 08.41 uur, de IJ-toren aan de Piet Heinkade, het in '58 van binnen grondig gerenoveerde hoofdbureau van de Amsterdamse politie, de 18de verdieping. De nieuwe inrichting van het hoofdbureau kwam regelmatig voorbij in vele interior-design eZines, ook internationale, omdat de inrichting weliswaar sober en uiterst strak was maar desondanks toch een enorme warmte uitstraalde. Dat laatste kwam door de lampen in het gebouw, lampen die directeur Di Angeli van de afdeling Organisatie en Communicatie persoonlijk had geselecteerd. Dit gebouw moet warmte en geborgenheid uitstralen naar onze medewerkers en bezoekers, zo had zij eens gezegd in een interview met zo'n eZine, en licht van een bepaalde golflengte geeft je dat gevoel. Hoe dan ook, er werd wel eens schertsend gezegd dat het licht het gevoel opwekte terug in de baarmoeder te zitten. Maar de medewerkers beviel het licht enorm, dusdanig zelfs dat ze de lampen zelf begonnen te kopen voor de inrichting van hun eigen huizen. Een man en twee vrouwen stappen uit de lift en lopen de verdieping op richting het kantoor van hoofdcommissaris Dijkstra op de kop van de westelijke vleugel. De vrouwelijke PA van de hoofdcommissaris die rechts van de deur van het kantoor aan haar bureau zit, ziet hen aan komen lopen en staat op.

“Goedemorgen, Joan”, zegt Aziz.

Joan is Joan de Graaf, in het verleden de personal assistant van de vorige hoofdcommissaris, Dennis van Santen, en na diens pensioen door Aziz aangesteld als zijn PA. Niet alleen omdat hij en Joan het altijd goed met elkaar konden vinden maar vooral ook omdat Joan gepokt en gemazeld was in het werk van een PA.

“Goedemorgen, Aziz, Evangelina, Yoko”, zegt Joan. Evangelina en Yoko groeten terug.

Ze lopen alle vier het grote kantoor binnen, automatisch springen verschillende lampen in het plafond aan, en gaan zitten aan een grote ronde vergadertafel voor twaalf man naast de enige muur in het kantoor. Bij de grote ramen met uitzicht op het westen en zuiden is een zithoek bestaande uit een grote L-vormige zitbank, drie fauteuils en een lage tafel, bij het raam met uitzicht op het noorden staat een redelijk groot bureau met daarop alleen twee computerschermen. Aan de muur een groot wandscherm. Verder is er geen kunst, geen kast of wat dan ook te zien. Da's allemaal flauwekul, had Aziz gezegd. De aanschaf van die ronde vergadertafel was overigens het eerste besluit dat Aziz had genomen toen hij hoofdcommissaris was geworden omdat hij, zo had hij tegen Evangelina en Joan gezegd, er een pesthekel aan

had om aan het hoofd van een vergadertafel te zitten. Alsof hij zo belangrijk was, zeg. Die ronde tafel was wel het onderwerp van veel grappen. Zo omschreven de commissarissen van het korps zichzelf wel eens als de Commissarissen van de Ronde Tafel, iets waar Aziz wel om kon lachen.

“Ada?”, zegt Aziz.

“Ja?”, zegt een vrouwelijke computerstem.

“Wandscherm aan, geluid uit, AmsterdamTube.”

“Gedaan.”

Het wandscherm springt aan, geluid uit, en een nieuwslezer van AmsterdamTube is te zien. Afgaande op de tekst onderaan het scherm heeft hij het over het congres van de politievakbond vanmiddag en vanavond in Carré.

Aziz maakt een gebaar naar Joan: “Mijn agenda voor vandaag? Zijn er nog last-minute wijzingen?”

“Ja, commissaris Zeegers van de afdeling Deep Scan contacteerde mij een paar minuten geleden. Hij wil zo snel mogelijk met je praten. Zijn mensen en systemen hebben vannacht iets raars opgepikt in de stad: een paar huurlingen, Franse ex-commando's, zijn in de stad gesignaleerd en die hebben allerlei publieke systemen geraadpleegd over de politie en over jou. Misschien was het niks, zei hij, maar hij vertrouwde het niet.”

Aziz knikt: “Laat hem dan dadelijk maar even naar hier komen. En verder?”

Joan schudt haar hoofd: “Nee, verder is je agenda ongewijzigd. Je hebt de hele ochtend de tijd om door het gebouw te banjeren”, hier glimlacht ze even, de anderen ook, “Om 12.00 uur komt Ochtendwolk langs om met jou en Evangelina te lunchen en rond 14.15 uur hou je je toespraak in Carré voor de politievakbond. Ze verwachten je daar iets voor 14.00 uur. Om 15.00 uur heb je een overleg met een paar bedrijven over hun samenwerking tot nu toe met ons. Om 16.00 uur heb je een interview met FarsiTube uit Iran. En om 17.00 uur heb je een overleg met directeur Rosenberg over de financiële situatie van het korps. Maar volgens hem kon het een kort overleg zijn want die situatie is uitermate florissant.” Aziz kan er wel om lachen.

Nu keert Joan zich naar Evangelina: “Ik heb een kwartier geleden de laatste performance-data binnen gekregen over het 1ste kwartaal en was bezig alle data te consolideren toen jullie binnen kwamen. Je krijgt ze zo van mij toegestuurd.”

Evangelina knikt.

Joan glimlacht: “Voor zover ik de cijfers begrijp, ga je er erg blij mee zijn. Ze zijn weer beter dan het laatste kwartaal van vorig jaar.”

Aziz grinnikt: “Ja, zeg, dat zou wat zijn, dat onze performance slechter zou worden. Wat is nu het overall percentage?”

“88 procent.”

Aziz knikt goedkeurend, begint opeens te lachen en zegt: “In dit tempo is er geen misdaad meer in Amsterdam tegen de tijd dat ik met pensioen ga en kunnen we de politie opdoeken.” De anderen moeten er ook om lachen.

“Oké,” zegt Aziz, “laat Dirk-Jan dan maar komen.”

Joan knikt, staat op en loopt het kantoor uit.

Evangelina en Yoko maken ook aanstalten om op te staan maar Aziz gebaart hen te blijven zitten.

“Nee, blijven jullie maar hier. Wellicht vallen jullie dingen op in dat gesprek met Dirk-Jan die mij ontgaan.” De twee knikken en blijven zitten.

Een paar minuten later komen commissaris Zeegers en een jonge zwarte vrouw binnen.

Zeegers wijst naar de jonge vrouw: “Dit is rechercheur Asafe, zij heeft die signalen ontdekt. Daarom leek het mij niet meer dan normaal om haar mee te nemen.”

Aziz, Evangelina en Yoko staan op en schudden de twee de hand.

Aziz knikt: “Mee eens. Ga zitten en vertel”, en hij gebaart de twee te gaan zitten. Iedereen gaat zitten, de jonge zwarte vrouw als laatste. Ze is zichtbaar niet op haar gemak. Aziz ziet het en glimlacht, weet dat veel jonge rechercheurs vaak nogal nerveus zijn wanneer ze hem voor het eerst tegenkomen.

*Commissaris Dirk-Jan Zeegers, 39 jaar, is vrijwel zeker één van de knapste koppen van Nederland. Op 26-jarige leeftijd gepromoveerd in zowel Criminologie als in AI en auteur van diverse baanbrekende artikelen over de herkenning van misdaadpatronen. En om die reden vijf jaar geleden op persoonlijke titel door de hoofdcommissaris gevraagd om commissaris te worden van de nieuwe afdeling Deep Scan. De hoofdcommissaris had daar lachend bij opgemerkt dat hij dan wel één van zijn records bij de Amsterdamse politie kwijt was: jongste commissaris ooit, want dat was dan Zeegers.*

*De afdeling Deep Scan was het geesteskind van de hoofdcommissaris en zijn vrouw en was tamelijk uniek in het politiewereldje. De taak van de afdeling was in principe vrij eenvoudig, de uitvoering daarentegen allesbehalve: met behulp van alle camera's op straat en in de lucht, eTicket-systemen en eID-systemen en met inachtneming van de strenge privacy-wetgeving van de stad Amsterdam in de gaten houden wie er in Amsterdam op het punt stond misdrijven te plegen. In het merendeel van het gevallen leverde het werk van de afdeling losse flodders op, false flags, iets waar de hoofdcommissaris altijd schouderophalend aan voorbij ging en zei dat dat er nu eenmaal bij hoorde: “Als ik negen keer mis moet schieten om de tiende keer raak te schieten, dan schiet ik maar negen keer mis. Mij gaat het om die tiende keer, niet om die*

*negen keren.”*

*Zeegers had van de hoofdcommissaris de vrije hand gekregen voor het inrichten en bemensen van zijn afdeling maar wel met het uitdrukkelijke verzoek dat af te stemmen met directeur Di Angeli omdat die nu eenmaal de organisatie van het korps voor haar rekening nam. Niet dat Zeegers daar veel problemen mee had want die vrouw was werkelijk een organisatietalent zonder weerga. Met als gevolg dat hij zich alleen maar bezig hoefde te houden met de inhoudelijke kant van zijn werk, eigenlijk hetzelfde werk deed als voorheen aan de universiteit maar nu in de praktijk en dan ook nog bij de Amsterdamse politie. En met systemen en andere hulpmiddelen waar hij aan de universiteit alleen maar van kon dromen. Daarbij, persoonlijk gevraagd worden door die beroemde Puzzelman om voor hem te komen werken was nou niet bepaald een aanbod wat je afsloeg. Toch? Daar kwam nog bij dat bij de Amsterdamse politie, tot Zeegers' verbazing overigens, een wel heel losse stijl van leidinggeven werd gebruikt, helemaal niet die hiërarchische organisatie was die hij dacht dat het zou zijn, integendeel zelfs. Als je niet beter wist, dan leek het wel alsof er helemaal geen leiding werd gegeven. Dat was de verdienste van mevrouw Di Angeli want die was er in geslaagd werk zo te organiseren dat mensen, om het zo te zeggen, leiding gaven aan zichzelf. Er was dan ook vrijwel geen middle-management meer te vinden bij de Amsterdamse politie omdat, zo zei de hoofdcommissaris dat altijd, wij geen 'baasjes' nodig hebben die ons met hun 'regeltjes' en 'vergaderingetjes' afhouden van ons echte werk: boeven vangen. Nee, Zeegers betreurde geen seconde dat hij was ingegaan op het voorstel.*

*Rechercheur Asafe is Aramea Asafe, een tengere en hyperintelligente maar ook enigszins timide Ethiopische van 27 jaar, negen jaar geleden naar Amsterdam gekomen om hier AI te komen studeren en na haar studie bij de Amsterdamse politie in dienst gekomen bij de toen net in het leven geroepen afdeling Deep Scan. Daar hadden haar ouders gemengde gevoelens over gehad want het betekende dat zij haar Ethiopische nationaliteit moest opgeven. Maar dat ze bij de Amsterdamse politie kwam te werken, bij die ook in Ethiopië bekende Puzzelman, daar waren haar ouders wel over te spreken, dat vervulde hen zelfs met trots.*

*Aramea ging helemaal op in haar werk, vond ook dat ze de mooiste en leukste baan ter wereld had, kon zich naar hartelust uitleven met al die AI-systemen bij de politie, werkte met het nieuwste van het nieuwste, werkelijk het neusje van de zalm. Zoals die 'puzzelprothese', die AI-software in haar smartGlass en smartGlove, die de hoofdcommissaris en zijn vrouw samen hadden ontwikkeld met een geniale Russische prof aan de UvA en met*

*Sapient Devices in Science Park, dat was zo'n handig iets. Wanneer ze vastliep op een probleem, dan schakelde ze die puzzelprothese in en kon dan in veel gevallen vrijwel meteen, in ieder geval heel snel, het probleem oplossen. Ze had zich wel eens verdiept in die puzzelprothese, in de AI-code daarvan, maar begreep er niet zoveel van. Behalve dan dat het gebaseerd was op wat in het AI-wereldje de Dijkstra-mathematica werd genoemd, een wiskunde om puzzels op te lossen, een wiskunde zo complex dat er eigenlijk maar een paar mensen in de wereld waren die deze Dijkstra-mathematica begrepen. En dat die Rus, ene Basbatov, er een Fields-medaille voor had gekregen, zijn zoveelste.*

*Aramea was wel een beetje beducht voor de hoofdcommissaris en zijn vrouw, keek eigenlijk ook behoorlijk tegen hen op. Want zeg nou zelf: wie had ooit kunnen denken dat iemand er in zou slagen om de georganiseerde misdaad daadwerkelijk uit te roeien, in ieder geval in Amsterdam? Nou, deze twee waren er zo goed als in geslaagd. Natuurlijk, Amsterdam was niet helemaal misdaadvrij, er was nog genoeg kleine criminaliteit en ook waren er nog genoeg gevallen van moord en doodslag en zo, maar toch. Het leek wel alsof criminelen de moed hadden opgegeven in Amsterdam, het niet eens meer probeerden omdat ze toch gepakt werden. En heel snel.*

*Commissaris Zeegers had haar eens gezegd de afscheidstoespraak te bekijken van de vorige hoofdcommissaris, Dennis Van Santen, die jarenlang de superieur was van de hoofdcommissaris toen die nog rechercheur was op de afdeling Moordzaken waar Van Santen toen commissaris was. In die toespraak december '56 had Van Santen onthuld dat niet hij maar de hoofdcommissaris de werkelijke bedenker was van de 'Amsterdam Approach', een onthulling die enerzijds insloeg als een bom, eigenlijk vooral omdat de hoofdcommissaris nog erg jong was toen die daarmee begon, en anderzijds bevestigde wat iedereen eigenlijk wel wist omdat alles aan die aanpak zo typisch was voor de hoofdcommissaris. Van Santen had ook een aantal dingen genoemd die door de hoofdcommissaris bedacht was, niet alleen procedures en zo maar ook hulpmiddelen en vooral organisatievormen, in feite alles waarvan de Amsterdamse politie vandaag de dag gebruik maakte. Van Santen had in zijn toespraak ook gewezen op de rol van mevrouw Di Angeli bij het opzetten van de afdeling Speciale Zaken, hoe zij daar een nieuwe en uiterst effectieve en efficiënte organisatievorm had geïntroduceerd die door kenners werd getypeerd als het ultieme voorbeeld van een goedwerkende zelfsturende organisatie. De hoofdcommissaris en zijn vrouw hadden bij zijn aantreden als hoofdcommissaris die organisatievorm bij het hele korps ingevoerd en waren daarin zo succesvol dat de Amsterdamse politie enorm uitliep op de nummers 2 en 3 van de internationale politie-index, een feit waar*

*menig expert zich het hoofd over brak, niet kon geloven dat een organisatie, en dan met name de politie, zo effectief en efficiënt kon zijn zonder dat er merkbaar leiding werd gegeven. Want zeg nou zelf: mensen moesten toch leiding krijgen, die konden dat toch niet zelf bepalen? En toch waren de hoofdcommissaris en zijn vrouw daarin geslaagd, aantoonbaar geslaagd. Nou ja, de misdaadcijfers in Amsterdam waren enorm gekelderd, wat was een beter bewijs?*

*Aramea kende de hoofdcommissaris en zijn vrouw niet persoonlijk, alleen maar van een afstand, maar het leken haar twee hele aardige en vriendelijke mensen, niet bepaald de types die je zou verwachten bij misdaadbestrijders, fanatieke misdaadbestrijders zelfs. De hoofdcommissaris had eens gezegd in een toespraak tot het korps dat het korps en haar mensen maar één taak hadden en dat was de beste stad ter wereld en haar inwoners te beschermen tegen gespuis, eender welk gespuis, zodat Amsterdam met haar vrijheid en vrijzinnigheid de beste stad ter wereld kon blijven. Misschien was het dat wel, dat de hoofdcommissaris criminelen zag als vijanden van zijn stad en de ideeën waar zij voor stond en daarom criminelen zo genadeloos vervolgde? En nu zat ze bij hem en zijn vrouw aan tafel om tekst en uitleg te geven over wat zij mogelijk had ontdekt. Nee, zich op haar gemak voelen deed ze niet, bepaald niet.*

Zeegers keert zich naar Aramea: “Vertel het de hoofdcommissaris maar.” Ze knikt verlegen en begint te vertellen.

“Eergisteren zijn er drie Franse ex-commando's aangekomen op Amsterdam CS. Dat is op zich niet zo vreemd want ze kwamen als toeristen. Wat wel vreemd is, is dat zij vervolgens veel publieke systemen hebben geraadpleegd, onder andere de archieven van AmsterdamTube, over de Amsterdamse politie en u. En vooral dat zij veel belangstelling hebben getoond voor Carré en de omgeving van Carré. U gaat daar vanmiddag een toespraak houden, nietwaar? En ze hebben nogal extreem-rechtse voorkeuren. Dat alles kan toeval zijn want de signaleringsscore lag net boven de rapportagegrens. Maar wat mij vooral frappeerde, was hun contact met Joost van der Wal, de man van de PA van Paul van Tongeren, die politicus, vooral omdat dat contact zo omzichtig was, zo quasi-toevallig.”

Aziz fronst zijn wenkbrauwen: “Hoezo? Wat bedoel je?”

“Wel ... Ze botsten tegen Van der Wal in de Kalverstraat, schijnbaar per ongeluk, maar afgaande op de beelden leek het alsof hij hen iets overhandigde. De beelden zijn alleen wel veel te onduidelijk om het goed te kunnen zien en het was ook behoorlijk druk in de Kalverstraat. De beelden bekijkend, be kroop mij het gevoel dat die vier wisten dat er camera's waren die



hen registreerden.”

Aziz knikt peinzend en kijkt weer naar Aramea: “Aannemende dat hij hen iets overhandigde. Waarom doen ze dat in de Kalverstraat? Waarom niet in een kroeg of hotel?”

Aramea schudt haar hoofd: “In dat geval zouden onze systemen meteen alarm slaan. Van der Wal en die drie samen in een kroeg of hotel? Nee, dat zouden onze systemen meteen als verdacht zien ... Ziet u, hoofdcommissaris, waar ik eigenlijk mee zit is dit. Van der Wal is bepaald niet extreem-rechts. Wat moet die dan met die drie Fransen? Maar Van Tongeren zit wel in de commissie Openbare Veiligheid, is goed op de hoogte van onze manier van werken. Stel Van Tongeren vertelt dat tegen Van der Wal, dan weet die hoe die onze systemen voor de gek kan houden en kan dat doorgeven aan die drie Fransen. Alleen snap ik niet waarom Van Tongeren en Van der Wal dat zouden willen.”

Aziz kijkt haar verrast aan: “Wat bedoel je?”

“Euh ... wel ... het is ... eigenlijk kwam mijn puzzelprothese met deze oplossing, dat iemand onze systemen voor de gek wilde houden. Ik denk dat dat op Van Tongeren en Van der Wal sloeg, vandaar.”

Aziz knikt bedachtzaam, kijkt dan naar Evangelina.

Evangelina zegt: “Ik begrijp Aramea wel. Zij ziet een puzzel en haar puzzelprothese komt met een oplossing, een rare oplossing maar desondanks een oplossing. Misschien is het een losse flodder maar misschien ook niet. En in dat laatste geval? Wat zijn Van Tongeren en vooral die Van der Wal aan het uitspoken? Wat moeten die met Franse ex-commando's?”

Aziz kijkt nu naar Yoko, die zit naar de tafel te staren. Yoko kijkt op, ziet dat Aziz naar haar kijkt en ze zegt: “Onze systemen zien een relatie tussen Van der Wal en die drie Fransen. Maar ik zie nog niet de relatie tussen Van Tongeren en die drie Fransen. Behalve dan dat Van Tongeren en Van der Wal elkaar kennen. Maar dat wil niet zeggen dat Van Tongeren iets met die drie Fransen van doen heeft. We weten zelfs niet zeker of Van der Wal iets met die drie Fransen van doen heeft.”

Aziz knikt peinzend: “Ja, daar heb je helemaal gelijk in. Aan de andere kant ... Ergens snap ik Aramea wel ... Dirk-Jan, zet een team van mensen op die drie Fransen, gewoon, om te kijken wat die zoal uitspoken. Oké?”

Zeegers glimlacht: “Dat heb ik al gedaan, Aziz.”

Aziz schiet in de lach en zegt tegen Zeegers: “Tering, zeg, jullie beginnen echt voor jezelf te denken en te handelen, niet? Waarom zit ik hier eigenlijk nog?”

Evangelina en Zeegers schieten ook in de lach, Yoko en Aramea glimlachen slechts.

Aziz keert zich weer naar Yoko: “Yoko? Jij bent vanaf nu mijn liaison met de afdeling Deep Scan, met name met Aramea en dat team dat die drie Fransen in de gaten houdt. Hoe je dat doet, is aan jou. Je weet hoe het hier werkt dus doe je 'ding', oké?”

Yoko knikt glimlachend.

Aziz keert zich weer naar Zeegers en Aramea: “Uitstekend werk, vooral van jou, Aramea. Ga vooral zo door.”

Zeegers en Aramea knikken, Aramea nogal verlegen. Dan zegt ze: “Euh ... hoofdcommissaris? Er is nog iets, iets heel vreemds ... Het is ... Ik weet niet goed hoe ... Het is zo ...”

Aziz maakt glimlachend een gebaar het te vertellen: “Vertel het maar, Aramea. Vreemde zaken vind ik persoonlijk altijd de leukste.”

“Wel ... euh ... Mijn puzzelprothese legde een link met de verkiezingen in oktober ... Dat die drie Fransen daarom in Amsterdam zijn? ... Alleen ... Het is nu april ... Ik heb verschillende oplossingen proberen uit te werken maar ik liep steeds stuk.”

Aziz kijkt haar een paar seconden peinzend aan en begint dan naar een denkbeeldig punt voor hem op tafel te staren terwijl zijn handen hun hocus-pocus bewegingen maken. Aramea kijkt gebiologeerd naar de handen van Aziz. Dit is het dus, denkt ze: waar ik een prothese voor nodig heb, kan hij op natuurlijke wijze. Evangelina, Yoko en Zeegers daarentegen bezien het gedrag van Aziz glimlachend, hebben dit al zo vaak gezien, zijn eigenlijk alleen maar benieuwd waarmee Aziz deze keer op de proppen komt. Na een seconde of dertig stopt Aziz en kijkt iedereen aan.

“De simpelste verklaring lijkt mij dat die drie Fransen één van de kandidaten voor de post van burgemeester willen omleggen. Alleen welke? En waarom? Nu wil het geval dat Amsterdam Vrije Stad op haar partijcongres vorige maand heeft besloten deze keer geen kandidaat naar voren te schuiven met als argument: wij hebben het 36 jaar gedaan, nu is het tijd voor iemand van een andere partij. Dat besluit heeft voor nogal wat politiek rumoer in de stad gezorgd en niet alleen omdat Ochtendwolk er heel stellig over was dat Amsterdam Vrije Stad deze keer niet mee zou doen. Nee, nu maken andere partijen een gereede kans dat juist hun kandidaat wint. Alleen, stel die kandidaat wint? Hoe gaat die dan met het succesvolle beleid van zijn of haar voorgangers om? Onder Amsterdam Vrije Stad is dit de rijkste en ook meest invloedrijke stad ter wereld geworden en nu kom jij aan het roer te staan? De hele wereld zal je op de vingers kijken, je steeds vergelijken met je voorgangers. Kun je die druk aan? En heb je de visie en ideeën om Amsterdam verder te brengen? Of zorg je voor een terugval? Daar gaan jij en je partij op worden afgerekend, genadeloos op worden afgerekend, door de Amsterdam-

se bevolking. En niet alleen door hen maar ook door bedrijven. Laat ik het zo zeggen: willen die andere partijen eigenlijk wel dat hun kandidaat wint? In dat licht? Wat doen *dan* die drie Fransen hier? En waarom zijn ze zo geïnteresseerd in de Amsterdamse politie en mij? Om te zien wat ze moeten doen om ons te ontlopen? Maar waarom doen ze dat hier pas? Dat hadden ze toch al in Frankrijk moeten doen? Of waar ze ook waren voordat ze naar hier kwamen. Los daarvan: denken die kerels nou echt dat we niet zouden zien waar ze zoal mee bezig zijn hier in de stad? Die zullen toch ook wel bekend zijn met de reputatie van de Amsterdamse politie? ... Hm ... Ik denk dat Aramea gelijk heeft ... Er is hier iets heel raars aan de hand.” En hij steekt zijn duim op naar Aramea die verlegen haar ogen neerslaat.

Aziz keert zich naar Evangelina: “Ik wil dit straks even met Ochtendwolk bespreken tijdens onze lunch met haar. Misschien dat zij, na het aanhoren van dit verhaal, extra informatie heeft, politieke informatie, waardoor we snappen wat er hier mogelijk speelt.”

“Ja, dat lijkt mij ook”, zegt Evangelina, “Ik stel voor om Aramea uit te nodigen voor die lunch. Dan krijgt ze die informatie uit de eerste hand.”

Aziz knikt: “Mee eens.”

Aramea reageert lichtelijk onthutst: “Met permissie, mevrouw Di Angeli, hoofdcommissaris, een lunch met de burgemeester? Dat is ... Ik weet niet goed ... Wat moet ik dan ...”

Aziz glimlacht: “Maak je niet druk, meissie, Ochtendwolk is een hartstikke lief mens, hoor. Vraag dadelijk maar aan Yoko. Die reageerde ook zo toen ik haar voor het eerst mee wilde nemen naar Ochtendwolk. Nietwaar?” Dat laatste vraagt hij aan Yoko en die knikt glimlachend.

“Verder nog iets?”, vraagt Aziz aan Zeegers en Aramea. Die schudden hun hoofd.

“Oké, dan zijn we hier klaar”, zegt Aziz. Dan tegen Aramea: “Jou zie ik om 12.00 uur weer hier.” Die knikt verlegen.

Zeegers, Aramea en Yoko staan op en lopen samen het kantoor uit.

Aziz ziet aan de bewegingen van Evangelina dat die iets zit te lezen in haar smartGlass zicht. Hij kijkt naar het wandscherm. Daar is een repo te zien over het mislukken van het Randstedelijk Project, een initiatief van de regering om het beleid van Amsterdam te kopiëren naar de andere drie grote steden. Burgemeester Goldberg is acht maanden geleden met veel misbaar uit het project gestapt met de woorden: “Die Haagse regelneven snappen er nog steeds niks van.” De regering en de drie andere grote steden proberen nu het initiatief zonder Amsterdam van de grond te krijgen maar dat lijkt niet te gaan lukken. Aziz zit een beetje grinnikend te kijken, kent Ochtendwolk en haar aversie tegen Den Haag. Dan begint er een repo over een aantal

Amsterdamse bedrijven dat door de UNSA, de United Nations Space Agency, is gevraagd om mee te werken aan een nieuw ruimtestation en nieuwe bases op de Maan en op Mars. En wat dat betekent voor de werkgelegenheid in de stad. En voor haar aanzien. Aziz lacht inwendig: Amsterdam gaat de ruimte in!

Evangelina heeft ondertussen de performance-data zitten te bestuderen die ze van Joan heeft ontvangen en zegt tegen Aziz: “Ik zie een kleine dip in de cijfers van Zeden en FED. Ik ga even met Nina en Tarisai praten om te zien wat er aan de hand is. Ik zie je om 12.00 uur.”

Aziz knikt.

Ze staan allebei op en lopen het kantoor uit naar de lift. Daar geeft hij haar een kus en zegt glimlachend: “Evi, mooi meisje, ik weet niet wat jij elke morgen in mijn eten doet maar ik ben stapelgek op je.” Evangelina glimlacht ook en zegt: “Azizke, mooi ventje, ik wilde net hetzelfde zeggen tegen jou.”

Ze geven elkaar nog een kus en dan gaat zij met de lift naar Zeden en FED. Hij gaat via het trappenhuis naar een verdieping lager en begint daar met rond te banjeren door het gebouw oftewel met deze en gene rechercheur praten over diens zaken of wat er verder ook ter tafel komt. Of zoals Aziz het altijd omschrijft: een potje ouwehoeren.